החתול והתוכי

מסיפורי עם הודו 1899

וו. קריוק

קרה שחתול ותוכי חקרו ביחד חלקת אדמה כדי לעבד אותה.
יום אחד בא החתול לתוכי ואמר
"בוא ידידי, נלך לחרוש את השדה שלנו."
והתוכי ענה
"אינני יכול לבוא היום כי אני משחיז את מקורי על ענף של עץ מנגו."
ואז החתול הלך לבד וחרש את החלקה.
וכשהשדה היה כבר חרוש הלך החתול שוב אל התוכי ואמר:
"בוא ידידי ונזרע יחד את התבואה."
והתוכי ענה:
"לא אוכל לבוא עכשיו כי אני משחיז את מקורי בענף עץ מנגו."
והחתול הלך שוב לבדו וזרע את התבואה. הזרעים נבטו, התבואה גדלה, השיבולים התמלאו עם הגרעינים. ואז החתול הלך שוב לתוכי ואמר:
"בוא ידיד ונקצור את התבואה"
והתוכי ענה:
"לא אוכל לבוא עכשיו כי אני משחיז את מקורי בענף של עץ מנגו."
ואז החתול הלך לבדו ואסף את התבואה. הוא הכניס אותה לאסם והתכונן לדיש. כשהכל היה מוכן לדיש הלך החתול שוב לתוכי ואמר:
"בוא ידיד, נלך לגורן לדוש את

התבואה."
והתוכי ענה:
"לא אוכל לבוא עכשיו כי אני משחיז את מקורי בענף עץ המנגו."
והחתול הלך לגורן ודש את התבואה, הפריד את הגרעינים מהמוץ, הלך ששוב לתוכי ואמר:
"בוא ידידי. כבר הפרדתי את הגרעינים. בוא ונחלק אותם בנינו."
"בוודאי" אמר התוכי ובא מיד. ראו – החתול עשה את כל העבודה אבל התוכי היה מוכן לקחת את חלקו בלי שהייה.
הם חילקו את הגרעינים לשתי ערמות שוות, החתול הניח את חלקו באסם שלו והתוכי לקח את חלקו לקן שלו.
ואז החתול והתוכי הסכימו להזמין זה

את זה לארוחה, כלומר החתול הזמין את התוכי לארוחה היום והתוכי את החתול לארוחה מחר. בא תורו של החתול. הוא הלך לשוק, קנה חצי בקבוק חלב וחצי אונקיה של סוכר וחצי קילו אורז. זה היה כיבוד קמצני מאוד בשביל התוכי.
והחתול גם אמר לתוכי שיבשל בעצמו את הארוחה שלו. יתכן שהחליט כך כדי להתנקם בתוכי על העצלנות של זה.
למחרת בא תורו של התוכי. הוא הכין קרוב לעשרה קילוגרם קמח וגם הרבה חמאה וכל מה שנחוץ היה לארוחה, והוא גם בעצמו בישל ואפה והכין את האוכל לפני שבא האורח שלו. הוא הכין מספיק עוגיות כדי למלא סל כביסה גדול – בערך חמש מאות.

כשהחתול הגיע התוכי שם לפניו ארבע מאות ותשעים ושמונה עוגיות בערמה אחת, ולעצמו שמר רק שתיים. החתול אכל את כל ארבע מאות תשעים ושמונה עוגיות תוך שלוש דקות, ואז ביקש עוד. התוכי נתן לו את שתי העוגיות ששמר לעצמו. החתול אכל אותן וביקש עוד.
"אין לי יותר" אמר התוכי "אבל אם אתה עדיין רעב, תוכל לאכול אותי."
החתול היה עדיין רעב ואכל את התוכי עם כל עצמותיו ונוצותיו. כך הוא התנקם בתוכי.
לא הרחק משם עברה אישה זקנה שראתה את הנעשה. היא הרימה אבן ואמרה:
"ברח חתול, אחרת אהרוג אתך באבן

הזו."
והחתול חשב לעצמו:
"אכלתי סל שלם של עוגיות, אכלתי את ידידי התוכי, אז למה שלא אוכל את האישה הזקנה?"
והחתול בלע את האישה הזקנה.
והחתול המשיך בדרך. אבל אז הוא פגש

במוביל מים זקן עם החמור שלו. מוביל המים אמר:
"חתול, זוז מהדרך, פן החמור שלי יבעט בך ויהרוג!"
והחתול חשב:
"אכלתי סל עוגיות, אכלתי את ידידי התוכי, אכלתי אישה זקנה. אז למה שלא אוכל את מוביל המים הזה?"
לא, אין כל סיבה. והחתול אכל את מוביל המים יחד עם החמור שלו.
ואז ממול החתול הופיעה תהלוכת החתונה של מלך – גדוד חיילים ושורה של פילים בזוגות, שנים אחרי שנים.
והמלך אמר:
"הו חתול, רד מהדרך כי אחרת הפילים שלי ידרסו אתך למוות."

והחתול חשב:
"אכלתי סל של עוגיות, אכלתי את ידידי התוכי, אכלתי את האישה המגדפת הזקנה, אכלתי את מוביל המים והחמור שלו. אז למה שלא אוכל את המלך העלוב הזה?"
והחתול טרף את המלך וכל התהלוכה שלו, וגם את הפילים.
והחתול המשיך בדרכו עד שפגש בשני סרטנים בעלי צבתות גדולות.
"ברח חתול, ברח" קראו הסרטנים "כי אנו נצבות אתך!"
"הה-הה-הה!" צחק החתול עד שהבטן שלו נרעדה – והייתה זו בטן כבר שמנה למדי.
"אכלתי סל עוגיות, אכלתי את ידידי התוכי, אכלתי את האישה הזקנה הנרגנית, אכלתי את מוביל המים עם החמור שלו, אכלתי את המלך ואת כל הפילים שלו. אז למה לי לברוח מסרטנים? לא. גם את הסרטנים אוכל!
והוא התנפל על שני הסרטנים.
גול-גול-גול.. פליף-פליף.. הסרטנים נבלעו בבטנו של החתול.
אבל הסרטנים הם יצורים חזקים, קשיחים, והם לא נפגעו כלל, והחתול לא יכול היה לנשוך אותם. הם מצאו את עצמם בבטן שלו בין המון יצורים. היה שם המלך שטמן את ראשו בידיו, הייתה גם הכלה החדשה של המלך, מאוד עצובה, היה שם גם גדוד של חיילים שניסו לעשות תרגילי סדר, אבל לא

בהצלחה רבה. היה שם עדר פילים שהקימו רעש גדול, היה חמור שנער בקול ומוביל המים שהכה בחמור. והיה גם התוכי שהשחיז את מקורו על הטפרים שלו וגם אישה זקנה שנזפה בכל אחד, ובסוף גם חמש מאוד עוגיות בערמה אחת בפינה.

הסרטנים התרוצצו סביב כדי לראות מה עוד אפשר למצוא, אך לא יכלו לראות דבר, אלא רק כשהחתול פתח את פיו והכניס קצת אור פנימה.

ואז הם פתחו את הצבתות שלהם והתחילו לחתוך בצדו של החתול. "מיאו!" קרא החתול. ועוד "מיאו!".

אך הסרטנים המשיכו לחתוך בצבתות עד שפתחו חור גדול ועגול בצדו של החתול. והחתול שכב וסבל מאוד מכאבים, כי החור היה כבר גדול וממנו יצאו שני הסרטנים והלכו להם. ואחר כך יצא גם המלך עם הכלה שלו על הידיים, וגם הפילים בזוגות, זה ליד זה, ואחר כך החיילים שמיד הסתדרו בשלשות וצעדו מהר. וגם החמור שמשך אחריו את מוביל המים, וגם האישה הזקנה שלא הפסיקה לקלל את החתול. ובסוף יצא גם התוכי, עם עוגיה בכל טופר.

וכולם הלכו לעסוק בעניינים שלהם כאילו לא קרה דבר, והתוכי חזר לעץ המנגו שלו והמשיך להשחיז את מקורו על הענף.